

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 9Csp/100/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123208450
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Sikorjak
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2023:8123208450.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov samosudcom JUDr. Rastislavom Sikorjakom v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. X, XXX XX D., pr. zast.: JUDr. JUDr. I. Šafranko, IČO: 31 954 448, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: 365.bank., IČO: 31 340 890, so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, 811 02, Bratislava, pr. zast.: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., IČO: 36 853 186, so sídlom Štefánikova 8, 811 05, Bratislava, o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 735,26 Eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 320,00 €, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu 1. inštancie o výške týchto trov.

odôvodnenie:

1. Žalobou došlou súdu dňa 07.09.2023 sa žalobca domáhal na žalovanom zaplataenia primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 735,26 €.

1.1. Žalobca v žalobe uviedol:

„V konaní vedenom na Okresnom súde Prešov, pod sp. zn. 12C/405/2015, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, som bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný v oboch uplatňovaných nárokoch, rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 12C/405/2015, zo 7.3.2023, ktorý nadobudol právoplatnosť 13.5.2023 (ďalej len „Základné konanie“), bola uložená žalovanému povinnosť „vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 435,26 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 435,26 eura od 11.11.2015 do zaplataenia“ a bola určená neprijateľná zmluvná podmienka v Zmluve o úvere, E. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.10.2012.

V odôvodnení rozhodnutia zo dňa 7.3.2023 súd prvej inštancie uviedol:

- odôvodnenie 61.: „Na základe vykonaného dokazovania súd však dospel k záveru, že zmluva, ktorá bola uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným neobsahuje údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Zo zmluvy vyplýva, že celková čiastka úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom. Podľa názoru súdu touto formuláciou nie je naplnená dikcia § 9 ods. 2 písm. j/, zákona o spotrebiteľských úveroch vyžadujúca uvedenie konkrétnej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ titulom úverovej zmluvy zaplatiť.

- odôvodnenie 62.: „V zmluve o úvere chýba aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f), zákona o spotrebiteľských úveroch, a síce doba trvania zmluvy. Zmyslom uvedeného ustanovenia zákona je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje

časovú špecifikáciu doby trvania zmluvy a zároveň dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Zatiaľ čo termín konečnej splatnosti je v zmluve presne špecifikovaný, t.j. 14.10.2018, doba trvania zmluvy nie je presne v zmluve časovo špecifikovaná, resp. v zmluve sa ani vôbec nenachádza.“ - odôvodnenie 63.: „Podľa §11 ods.1, zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y). Žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 4000 EUR, pričom v konaní nebolo sporné, že žalobca v prospech žalovanej uhradil sumu vo výške 4435,26 EUR. Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 435,26 EUR, čo predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom a úhradami žalobcu.“

- odôvodnenie 66.: „Súd uvádza, že dohoda zmluvných strán o tom, že akékoľvek majetkové spory vzniknuté zo zmluvy, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou rozhodcovským súdom je podľa názoru súdu neprijateľná zmluvná podmienka, a preto neplatná. Takéto dojednanie obsahuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, je v rozpore so znením § 52 Občianskeho zákonníka, ako aj so smernicou Rady číslo 93/13 EHS. Podľa názoru súdu nebola táto podmienka individuálne dohodnutá so spotrebiteľom. Inštitút individuálne dohodnutej podmienky vždy treba vykladať v súlade s cieľom smernice, podľa ktorej sa za individuálne podmienky nepovažuje podmienka, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky v súvislosti s predloženou formulárovou štandardnou zmluvou. Spotrebiteľ, ak si niečo želá, minimálne sa predpokladá, že vie prečo chce nejaký vzťah individuálne dojednať. Štandardná formulárová zmluva zabezpečujúca sofistikované docielenie stavu, vyňatie rozhodcovskej doložky zo súdnej kontroly predstavuje podľa názoru súdu neprijateľnú zmluvnú podmienku. O tom, že spotrebiteľ je slabšou zmluvnou stranou či už z dôvodu informovanosti alebo slabšej vyjednávacej sily judikoval vo viacerých svojich rozhodnutiach už aj Súdny dvor. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Mcd0/9/2012 zo dňa 16.01.2013 rozhodcovská doložka uzatvorená so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle obidvoch zmluvných strán. Slobodná voľba vyžaduje informovanosť spotrebiteľa o viacerých možnostiach a vysvetlenie mu, čo ktorá voľba znamená. Dôkazné bremeno o informovanosti spotrebiteľa je na dodávateľovi. Uvedený právny záver vyplýva napríklad aj z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV.ÚS 371/2018 zo dňa 20.06.2018.“

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril nasledujúco: neuznáva žalobcom vznesený nárok ani čo do základu a ani čo do výšky a má ho rozporný s dobrými mravmi.

2.1. Žalovaný ďalej uviedol:

„Právny dôvod a výšku uplatneného nároku žalobcu na primerané finančné zadostučinenie výslovne popierame, keďže v obdobných sporoch, kde bol žalobca (spotrebiteľ) zastúpený totožným advokátom tunajší súd priznal za obdobnej situácie PFZ iba symbolicky vo výške 50,- EUR (rozsudok OS Prešov zo dňa 17.9.2021 sp. zn. 13Csp/94/2018 alebo zo dňa 14.6.2021 sp. zn. 7Csp/241/2020). Trváme na tom, že výška PFZ nemôže byť priamo úmerná (resp. rovnajúca sa) ani výške judikovaného bezdôvodného obohatenia (pomer 1:1).

V tejto súvislosti analogicky poukazujeme na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR podľa čl. 2 ods. 2 CSP:

- uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 10.11.2020 sp. zn. 9 Cdo 15/2020, v zmysle ktorého dovolací súd „odobril“ postup súdov nižších inštancií, keď priznali spotrebiteľovi nárok na PFZ vo výške 200,- EUR (t.j. v rozsahu 3 % z judikovaného bezdôvodného obohatenia vo výške 6.409,93 EUR).

- rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2022 sp. zn. 4 Cdo 298/2020, v zmysle ktorého dovolací súd „odobril“ postup odvolacieho súdu, keď priznal spotrebiteľovi nárok na PFZ vo výške 500,- EUR (t.j. v rozsahu 9 % z judikovaného bezdôvodného obohatenia vo výške 5.587,48 EUR), avšak s prihliadnutím na špecifické okolnosti na strane spotrebiteľky (išlo o dôchodkyňu a za účelom splácania úveru bola nútená pracovať v zahraničí, čo nie je prípad žalobcu v tomto spore).

3. Súd rozhodol na pojednávaní, pričom z listín tvoriacich súdny spis zistil nasledujúce:

3.1. Okresný súd Prešov rozsudkom sp. zn. 12C/405/2015 – 279 zo dňa 07.03.2023 takto rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 435,26 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 435,26 EUR od 11.11.2015 do zaplataenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o úvere E. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.10.2012 v bode 12.2, ktorá znie: „Zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere, budú riešené dohodou. V prípade nedosiahnutia dohody sa uplatní na riešenie sporov rozhodcovská doložka uvedená vo všeobecných obchodných podmienkach, na základe ktorej dochádza k mimosúdному riešeniu týchto sporov.“, j e n e p r i j a t e l n á .

III. Žalobca má vo vzťahu k žalovanému n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania, o ktorých výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

3.2. V odôvodnení rozsudku súd okrem iného uviedol aj dôvody citované žalobcom v žalobe.

4. Vyššie zistený skutkový stav súd právne posudzoval nasledujúco:

Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom do 09.06.2013 - Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom od 10.6.2013 – Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

4.1. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie Zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé čo i len privodiť ujmu spotrebiteľovi.

4.2. V prejednávanom prípade zo strany žalobcu došlo k iniciovaniu súdneho konania o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, v ktorom bol úspešný. Úspešne teda uplatnil porušenie jeho práva garantovaného ako zákonom o ochrane spotrebiteľa, tak aj Občianskym zákonníkom, keďže veriteľ s ním uzavrel neplatnú dohodu o zrážkach zo mzdy.

4.3. Pri výklade § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. treba akcentovať, že súčasné znenie § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. a zakladá nárok na finančné zadosťučinenie už pri úspešnom uplatnení porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi bez toho, žeby sa vyžadovala, čo len potenciálna ujma. Ani analogicky nemožno aplikovať § 13 ods.2 Občianskeho zákonníka (Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.), keďže zákon č. 250/2007 Z.z. žiadnu postupnosť satisfakčných prostriedkov neustanovuje a rovnako neustanovuje, že k právu na finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľského práva je potrebná určitá intenzita. Týmto je daná aj odpoveď na obvyklú argumentáciu žalovaných dodávateľov, ktorej podstata spočíva v tvrdení, že právo na primerané finančné zadosťučinenie dané až „vtedy, keď porušenie práva nie je možné napraviť inak“. Podľa názoru súdu dotknuté zákonné ustanovenie žiadnu takúto podmienku nestanovuje a naopak dovŕšuje sa ním ochrana spotrebiteľa v dodávateľom spôsobenom závadnom spotrebiteľskom vzťahu. Primerané zadosťučinenie podľa § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. nemá napriek svojmu názvu nič spoločné s obdobným inštitútom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, preto nie je potrebné skúmať, či a ako bolo zasiahnuté do osobnostnej sféry spotrebiteľa.

4.4. Súd má za to, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba pri určovaní jeho výšky vychádzať z toho, že toto má plniť funkciu satisfakčnú a primerane aj funkciu preventívno - sankčnú (pričom však táto funkcia sama o sebe nespôsobuje zvýšenie sumy priznávaného primeraného finančného zadosťučinenia) tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať predovšetkým ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

Podľa NS SR sp. zn 6 Cdo/127/2017 - Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

5. Pri neexistencii kritérií pre určovanie výšky finančného zadosťučinenia, tak súd má za to, že finančné zadosťučinenie musí byť priznané ako primerané.

Ďalšími skutočnosťami, na ktoré môže súd prihliadať sú:

- povaha, závažnosť, rozsah a trvanie porušenia právnych predpisov;
- akékoľvek opatrenie prijaté predajcom alebo dodávateľom na zmiernenie škody, ktorú utrpeli spotrebiteľa, alebo na jej nápravu;
- všetky predchádzajúce porušenia právnych predpisov, ktorých sa predajca alebo dodávateľ dopustil;
- získané finančné výhody predajcu alebo dodávateľa v dôsledku porušenia právnych predpisov alebo straty, ktoré predajca alebo dodávateľ v dôsledku takéhoto porušenia neutrpel, ak sú k dispozícii príslušné údaje;
- plnenie povinností dlžníka (spotrebiteľa);
- všetky ostatné priťažujúce alebo poľahčujúce faktory vzťahujúce sa na okolnosti prípadu.

5.1. Žalobca požadovanú výšku primeraného finančného odôvodnenia vypočítal nasledujúco: „PFZ vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu uplatňujem vo výške 435,26 eura, to je vo výške, o ktorú sa žalovaná na môj úkor bezdôvodne obohatila. Vo vzťahu k jednej, v Základnom konaní judikovanej neprijateľnej zmluvnej podmienke, si uplatňujem PFZ vo výške 300,-- eur. Žalovaná v súdnych konaniach opakovane zotrváva na platnosti predmetnej zmluvnej podmienky.“

6. Súd považuje za aplikovateľný záver KS v Prešove, že výška primeraného finančného zadosťučinenia by mala predstavovať aspoň 50% sumy, o ktorú sa chcel dodávateľ na jeho úkor obohatiť. Na základe uvedeného priznáva sumu 220 € z dôvodu, že dodávateľ porušil ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch spôsobom, ktorý znamenal priamu finančnú ujmu spotrebiteľa, odčinenia ktorej sa musel domáhať súdne. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku priznáva súd sumu 100 € (túto sumu považuje súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti za „základnú“, ktorá môže byť zvýšená, resp. mimoriadne znížená pri osobitých okolnostiach, ktoré však zistené neboli) vychádzajú z toho, že jej znenie znamenalo stratu právomoci všeobecného súdu na rozhodovanie sporov z konkrétnej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu. Súd teda celkom priznal sumu 320 € a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

7. Žalobcom uplatnený nárok nepovažuje súd za šikanózný výkon práva a ani za porušenie dobrých mravov, lebo z konania nevyplývalo, že žaloba bola podaná so zlým úmyslom a že dosiahnutie primeraného finančného zadosťučinenia ako odškodnenie spotrebiteľa za porušenie jeho práv nebolo jej primárnym cieľom, kde finančná ujma dodávateľa je iba nevyhnutným následkom tohto zákonného nároku.

8. K poukazu žalovaného na rozhodnutia NS SR súd uvádza, že najvyšší súd uviedol - Vychádzajú z uvedeného, v konkrétnom prípade bude vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého

jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadosťučinenia, ktorý napokon bude adekvátny skutočnostiam prejednávaneho prípadu a bude sledovať základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odrazenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľa. NS SR v predmetných rozhodnutiach neuviedol, že ak by bolo priznané finančné zadosťučinenie vyššie ako tomu bolo v preskúmaných rozsudkoch, že by to bolo nezákonné, preto z týchto rozhodnutí nemožnorobiť numerické závery, ktoré požaduje žalovaný.

9. Podľa § 251 C.s.p. - Trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods.1 C.s.p. - Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods.1 C.s.p. - O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

9.1. Žalobcovia boli v konaní plne úspešní (výška plnenia závisela od úvahy súdu, preto plný úspech je daný úspechom v základe nároku) a preto každý z nich má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie. Podľa § 359 C.s.p. - Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Prešov v dvoch (2) vyhotoveniach.

Podľa § 363 C.s.p. - V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p. - Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 C.s.p. - (1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C.s.p. - Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.